



ת"פ 34221/03/15 - מדינת ישראל נגד מ ט

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 34221-03-15 מדינת ישראל נ' ט
לפני כבוד השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
מ ט - ע"י ב"כ עו"ד אדנקו סבחת
מדינת ישראל - ע"י ב"כ עו"ד נועה חסיד
20 ספטמבר 2015

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עירית גלר

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד אדנקו סבחת מהסנגוריה הציבורית

מתורגמן לשפה האמהרית

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

מבוא

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת בני זוג פרודים ולהם בת משותפת.
2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של כליאת שווא, לפי סעיף 377 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ועבירה של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.
3. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 13.3.15, בסביבות השעה בעת שהנאשם החזיר את בתם המשותפת הביתה, התגלע ויכוח בין הנאשם והמתלוננת על רקע רצונה של המתלוננת לצאת לארוחת ערב שבת אצל חברתה. בהמשך לכך, נכנס הנאשם לחדר השינה, בו שהו המתלוננת והבת, נעל את הדלת ולקח את המפתח. הנאשם ניגש למתלוננת, תפס בחולצתה, חנקה ודחף אותה. המתלוננת נפלה על המיטה והנאשם סטר לה, הכה אותה במכות אגרוף בכל גופה והרים את רגליה לעבר ראשה. המתלוננת בקשה מהנאשם כי יפסיק להכותה, תוך שאמרה לו כי הבת רואה את המתרחש. בתגובה, פתח הנאשם את דלת החדר וניסה להוציא את המתלוננת לסלון, אולם היא נאחזה בשידה שבחדר. כאשר שני בניה של המתלוננת חזרו הביתה, ראו את המתלוננת בוכה. בנה הקטין שאלה אם הנאשם הרביץ לה, והיא ענתה בחיוב. הקטין שאל את הנאשם מדוע הכה את אמו, ובתגובה התקרב אליו הנאשם בצורה



מאיימת, והוא ברח לחדרו.

4. הנאשם כפר בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וטען כי המתלוננת אחזה בצווארון חולצתו וקרעה אותה, והוא אך הדפה ממנו. כאשר בניה של המתלוננת הגיעו, הקטין דחפו והאחר משכו.

גדר המחלוקת

5. האם הנאשם תקף את המתלוננת וכלא אותה בחדרה ביום 13.3.15, כמיוחס לו? זאת היא השאלה העומדת למחלוקת.

6. באת כוח התביעה טענה, כי יש ליתן אמון מלא במתלוננת, אשר מסרה גרסה קוהרנטית, הגיונית ונעדרת סתירות של ממש. גם אם נמצאו פערים מסוימים בין הודעתה של המתלוננת ועדותה בבית המשפט, המדובר בפערים הנוגעים לעניינים שוליים וניתן להסבירם בטרומה שחוותה המתלוננת. על מצבה הנפשי של המתלוננת ניתן ללמוד גם מתוך התרשמות ממצבה הנפשי הנסער במהלך חקירתה הנגדית.

7. עוד טענה באת כוח התביעה, כי חיזוק לגרסתה של המתלוננת ניתן למצוא בדו"ח השוטר דרור סטמקר ובעדויותיהם של בניה.

8. עוד הוסיפה וטענה באת כוח התביעה, כי אין ליתן אמון בנאשם ובגרסתו כי המתלוננת העלילה עליו, כאשר הנאשם למעשה לא סיפק כל הסבר של ממש מדוע המתלוננת תבקש להעליל עליו. עדותו של הנאשם גם נעדרת כל היגיון והיא, לטענת באת כוח התביעה "גרסת בדים".

9. מנגד, טענה באת כוח הנאשם, כי אין ליתן אמון בגרסתה של המתלוננת, וזאת משום שישנן סתירות מהותיות בין הגרסאות השונות שמסרה, ובכלל זה בדבר אופן וסדר התקיפה, מה עשתה המתלוננת במהלך האירוע, והגרסה שמסרה לבניה.

10. עוד טענה באת כוח הנאשם, כי אין ליתן כל אמון בגרסתם של הבנים, הסותרת את גרסתה של המתלוננת, הן לענין אירוע התקיפה והן באשר לנעילת החדר והשימוש במפתח. מכאן, שעדויות הבנים מחזקות, דווקא, את גרסתו של הנאשם, ובפרט באשר לתקיפת הקטין את הנאשם.

11. עוד הוסיפה וטענה באת כוח הנאשם, כי יש ליתן אמון מלא בנאשם, אשר מסר גרסה קוהרנטית ועקבית, ולא נמצאו סתירות כלשהן או פרכות בגרסתו.

דין

12. ההכרעה העובדתית בתיק דנן מבוססת רובה ככולה על הערכת מהימנותם של המתלוננת ושל הנאשם, אשר העידו בבית המשפט. עוד העידו שני בניה של המתלוננת, אשר הגיעו לבית בסמוך לאחר האירוע המיוחס.

13. כידוע "ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במהלך המשפט" (סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א



1971 -).

14. אפתח בתיאור גרסתה של המתלוננת ובהערכת מהימנותה.

15. בעדותה מסרה המתלוננת כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, כבר לא היתה בת זוג של הנאשם, אולם היו ביחסים טובים והוא היה מגיע מפעם לפעם לבלות עם הבת. במועד האירוע, הגיע הנאשם לבקשתה, על מנת לקחת את בתם לטיפול. כאשר הנאשם חזר עם הבת, הכינה לו קפה וחברתה התקשרה והזמינה אותה לארוחת ערב. לדבריה, כאשר נכנסה לחדר להתכונן ולהתלבש, הנאשם נכנס אחריה לחדר, ונראה היה שהוא עצבני. הנאשם נעל את הדלת, שם את המפתח בכיס שלו, ואמר: "לאן את הולכת כשאני פה" והיא אמרה לו שהם כבר לא יחד ואינו יכול לשאול אותה לאן היא הולכת. בתגובה נתן לה הנאשם סטירה ודחף אותה על המיטה. הנאשם הרים לה את הרגל. לאחר מכן אמר "אני ואת זה היום האחרון שלנו היום" ונתן לה אגרופים בצדי הגוף. עוד הוסיפה כי הנאשם דחף אותה מספר פעמים למיטה. לדבריה, הילדה היתה בתוך הארון, והיא אמרה לו שידאג לילדה. בהמשך לכך, תפסה את חולצתו ואמרה שהיא רוצה לגדל את ילדיה. הנאשם הרים את השידה וניסה להפילה עליה והיא תפסה את השידה. בעודה אווזת בשידה, הנאשם תפס אותה וניסה למשוך אותה החוצה מהחדר. לשאלתה מדוע הוא מתנהג בצורה זו, שאלה הנאשם למה היא לא מאפשרת לו לחזור הביתה, והיא אמרה לו שהוא זה שעזב את הבית. מתוך פחד אמרה לו שתחזירו הביתה. בשלב מסוים הבנים דפקו בדלת הכניסה והוא פתח את הדלת ויצא מהחדר. כאשר הילדים נכנסו, הם ראו שהיא בוכה, ובנה הקטין שאל אותה מה קרה. תחילה לא ענתה, אולם לאחר ששאלה אם הנאשם הכה אותה, אישרה זאת. הבן הקטין צעק עליו והנאשם התקרב אליו בצורה מאיימת. עוד ציינה שכאשר הבנים הגיעו, הגיע גם בנה של חברתה לאספה, אולם היא אמרה לו שלא תבוא בסופו של דבר לחברה (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 7 - 13).

16. נכון אמנם, כי נמצאו מספר פערים בין גרסתה של המתלוננת במשטרה ובין עדותה בבית המשפט: כך למשל, בעוד שמסרה במשטרה, כי ניסה להרים את השידה ולא הצליח, בעדותה ציינה כי הנאשם הרים את השידה. אולם, במהלך עדותה הבהירה כי התכוונה לכך שהנאשם אך ניסה להרים את השידה; בעוד שבהודעתה אמרה שכאשר הנאשם הרים את רגלה, הרגל נגעה בבטן, בעדותה מסרה, כי הרגל נגעה בראשה; בעימות אמרה שהנאשם משך לעצמו את החולצה וקרע אותה, ואילו בעדותה, הודתה כי היא זו שקרעה את חולצתו של הנאשם; בהודעתה מסרה כי הנאשם חנק אותה, ואילו בעדותה לא תיארה זאת. עוד הוסיפה, כי אינה זוכרת מה אמרה לשוטר בהקשר זה, אולם הנאשם לא חנק אותה; בהודעתה מסרה שהנאשם סטר לה בצד ימין, ואילו בעדותה מסרה שהוא סטר עם יד ימין (**שם**, בעמ' 14 - 28; **נ/1**; **נ/2**).

17. עם זאת, לא מצאתי כי יש בפערים אלו כדי להשליך על מהימנותה של המתלוננת בכל האמור לתיאור אירוע התקיפה. המדובר בתיאור של אירוע אלים, הכולל מספר רב של חלקים, ומכאן שגם אם קיימים פערים מסוימים בין הגרסאות, אין המדובר בפערים משמעותיים וניתן להבינם על רקע החוויה הטראומטית שחוותה המתלוננת. יתר על כן, לא מצאתי כל טעם לכך שהמתלוננת תעליל על הנאשם.

18. יתר על כן, גרסתה של המתלוננת היא גרסה הגיונית וקוהרנטית, והיא מתיישבת עם מהלך האירועים. לפי גרסתה, הנאשם החל להכותה, משום שלא רצה שהיא תצא מהבית, וכחלק מרצונו לשלוט עליה, גם לאחר שנפרדו.

19. לגרסתה של המתלוננת, שלפיה הנאשם תקף אותה, יש חיזוק בתיאור שמסר השוטר שהגיע למקום בדבר מצבה הנפשי הנסער וכן תימוכין של ממש בעדויותיהם של בניה.



20. מדו"ח השוטר דרור סטמקר עולה, שכאשר הגיע למקום, נראתה המתלוננת נסערת ביותר, מפוחדת ולחוצה, וכן מסרה שאין זו הפעם הראשונה שהנאשם נוקט כלפיה באלימות, אולם היא מרחמת עליו ולפיכך לא הוציאה צו הגנה נגדו (ת/5; ת/6).

21. בנה הקטין של המתלוננת, העיד בבית המשפט ומסר, כי במועד הרלוונטי, חזר מבית כנסת, נכנס הביתה, וראה את אמו, המתלוננת, בוכה ואת הנאשם עומד בפינה. לדבריו, שאל את אמו מה קרה, והיא מסרה לו שהנאשם הכה אותה. כאשר שאל את הנאשם מדוע עשה זאת, הנאשם התקרב אליו בצורה מאיימת, והוא דחף את הנאשם. אחיו הבגיר, י הפריד ביניהם והקטין ברח לחדרו.

22. נכון אמנם, כי גם בעדותו של הקטין נמצאו פערים מסוימים בין ההודעה במשטרה ובין עדותו בבית המשפט. הקטין טען בעדותו, כי גם במשטרה אמר שדחף את הנאשם, אולם הדבר לא צוין בהודעתו. עוד טען, כי לא אמר במשטרה שהמתלוננת אמרה לו שהנאשם חנק אותה, וזאת למרות שכך נכתב (שם, בעמ' 29 - 33; נ/3). אולם, יש לקחת בחשבון כי מדובר בחקירה של קטין, ולא ניתן לצפות מקטין שאמו מספרת לו אודות אירוע אלימות שננקט כלפיה, כי ידייק בכל תג ותו.

23. יתר על כן, עיקרי גרסתו של הקטין תואמים את גרסתה של המתלוננת. לפי גרסה זו, בחזרתו מבית הכנסת, אמו בכתה, ולשאלתו, סיפרה לו שהנאשם הכה אותה. לא מצאתי, כל טעם מדוע המתלוננת תספר לבנה הקטין, כי הנאשם הכה אותה, אלמלא האירוע אכן אירע במציאות. לכך יש להוסיף, כי במהלך עדותו, לא חשש הקטין מלספר לבית המשפט, כי הוא הגיב באלימות כלפי הנאשם, ובכך יש חיזוק נוסף לאמינותו. תגובתו של הקטין היתה תגובה העולה בקנה אחד עם הגיונו של האירוע.

24. לא זו אף זו. גם הבן הבגיר, י מסר בעדותו גרסה דומה לגרסתו של הקטין. לדבריו, כאשר חזרו מבית הכנסת, המתלוננת בכתה, ולשאלתו, מסרה כי הנאשם הכה אותה וחנק אותה. עוד הוסיף, כי הנאשם היה עצבני וניגש לאחיו הקטין על מנת לתקוף אותה, והוא ברח לחדרו. בעקבות זאת, דרש מהנאשם לצאת מהבית. נכון אמנם, כי י לא תיאר את תרומתו של אחיו הקטין לאירוע. אולם, ניתן להסביר זאת, בכך שניסה להגן בעדותו על אחיו הקטין, ואין בכך כדי להשליך על מהימנותו (שם, בעמ' 33 - 37).

25. כאן המקום להתייחס לסוגיית גרסאותיהם של עדי התביעה באשר לחניקת המתלוננת. בגרסת המתלוננת והבנים שנמסרה למשטרה, מתוארת חניקה של המתלוננת על ידי הנאשם. המתלוננת הכחישה כי תיארה חניקה ושללה אפשרות שהנאשם חנק אותה. בנה הקטין גם שלל שמסר למשטרה כי המתלוננת תיארה חניקה, וזאת למרות שהדבר צוין בהודעתו. לעומת זאת, י עמד על כך שהמתלוננת תיארה חניקה. לא ניתן להתעלם מכך, שגרסאות עדי התביעה לענין זה מעוררות תמיהות. אם המתלוננת לא תיארה כלל חניקה, מדוע התיאור מופיע הן בהודעתה למשטרה, והן בהודעות של בניה? אין זאת אלא, שסביר יותר להניח, שהמתלוננת אכן מסרה לשוטרים כי הנאשם חנק אותה. ייתכן כי הבנים שמעו את התיאור שמסרה המתלוננת לשוטרים שהגיעו לבית. דא עקא, כי המתלוננת שללה בעדותה, כי היתה חניקה ומסרה, כי איננה זוכרת מה אמרה לשוטרים בהקשר זה. מכאן, כי המתלוננת לא מסרה אמת באשר לתיאור החניקה, בין במשטרה ובין בעדותה בבית המשפט.

26. יתר על כן, גם נמצאו פערים ביחס לגרסתה של המתלוננת בדבר נעילת דלת חדרה. המתלוננת מסרה בעדותה, כי לחדרה יש מנעול והיא נועלת את הדלת בכל פעם שהיא יוצאת מהבית. עוד הוסיפה, כי הנאשם סגר את הדלת מבפנים. לעומת זאת, לדבריו של הקטין, אכן היה מנעול בדלת, והנאשם ואמו נהגו לנעול את הדלת כשהיו בתוך



החדר, אולם המתלוננת לא נהגה לנעול את הדלת כשיצאה מהבית, כפי שטענה (שם, בעמ' 32). גם י מסר בעדותו, כי מעולם לא מצא את חדרה של המתלוננת נעול, כאשר לא היתה בבית, וכי אינו יודע אם נהגה לנעול את חדרה מבפנים (שם, בעמ' 37). מכאן, שמהימנותה של המתלוננת גם ביחס לנעילת הדלת מוטלת בספק.

27. מצאתי, אפוא, קושי לייחס למתלוננת מהימנות של ממש ביחס לשני נושאים: תיאור החניקה ונעילת הדלת, ומכאן שאין באפשרותי לקבוע ממצאים ביחס לנושאים אלו. עם זאת, לא מצאתי כי יש בכך די כדי לשכנעני שהמתלוננת לא מסרה אמת בתלונתה. כפי שכבר ציינתי, גרסתה של המתלוננת היא הגיונית וקוהרנטית, ולא מצאתי כל טעם מדוע תעליל על הנאשם. לגרסה זו נמצא תימוכין של ממש בכך שתיארה את אירוע התקיפה לשני בניה, והזמינה מיד לאחר האירוע את המשטרה. לכל זאת יש להוסיף, את התרשמותי הבלתי אמצעית מהמתלוננת, הן מעיון בהקלטת העימות (ת/2; ת/3) והן במהלך עדותה בבית המשפט, ובפרט ביחס למצבה הנפשי במהלך חקירתה הנגדית. ניכר כי המתלוננת חוותה טראומה, היא פרצה בבכי במהלך חקירתה הנגדית, רצתה לעזוב את האולם ולא הבינה מדוע עליה לעבור חקירה נגדית. המתלוננת פנתה לבית המשפט ומסרה אודות חששותיה מהנאשם, ומסרה כי עד לשלב זה ויתרה לנאשם פעמים רבות למרות שנקט כלפיה באלימות. יתר על כן, למסקנות הסופיות בדבר מהימנותה של המתלוננת הגעתי בין היתר על רקע גרסתו של הנאשם.

28. מכאן לגרסתו של הנאשם.

29. בחקירתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט מסר הנאשם, כי עזב את המתלוננת לאחר שחי עמה במשך כעשר שנים. לאחר הפרידה, נהג להגיע לביתה של המתלוננת מפעם לפעם, על מנת לבלות עם בתם המשותפת. במועד האירוע, יום שישי, הגיע לקחת את בתם המשותפת לטיפול ומשם החזיר אותה הביתה. לדבריו, כאשר חזר הביתה, המתלוננת הכינה קפה ושאלה אותו אם הוא רוצה קפה, והוא ענה לה: "את מכירה אותי 10 שנים למה את שואלת אותי היום?". לאחר מכן הכינה לו קפה ושתי ביד. לדבריו, בסביבות השעה 17:00 הבנים יצאו לבית כנסת והבת בקשה שהוא יישאר. כאשר השכיב את הבת לישון, המתלוננת בחנה את בגדיו וחיפשה עליהם ואז חנקה אותו באמצעות החולצה. המתלוננת לא עזבה אותו ולכן נאלץ לדחוף אותה עם ידו והיא נפלה על המיטה. הנאשם אמר: "מה עשיתי לך", עזב את החדר והלך לסלון. לאחר מכן ישבו בסלון והיא בקשה כי ייקח את הבת עמו על מנת שתוכל לצאת, אולם הוא סירב לקחתה. הגיע מישוה לקחת את המתלוננת והיא לא רצתה ללכת עמו. לאחר מכן הילדים חזרו מבית כנסת, וישבו יחד עמו ועם המתלוננת. י ישב ליד המתלוננת והקטין ישב בנפרד. הקטין שאל את המתלוננת מה קרה, והיא אמרה שלא אירע דבר. הקטין שאלו "מה עשית לאמא", בא להכותו ודחף אותו לקיר. י עמד לידו, והמתלוננת הפרידה ביניהם. לאחר מכן י ביקש שהנאשם יצא מהבית והנאשם יצא. הנאשם הכחיש כי המתלוננת בכתה כשהבנים חזרו מבית כנסת וטען כי הקטין שאל אותה מה קרה, כי ישבה בשקט והיתה ברוגז (פרוטוקול הדיון, בעמ' 39 - 52; ת/1).

30. מצאתי כי נמצאו בגרסתו של הנאשם סתירות של ממש ולמעשה התיאור שמסר הנאשם נעדר כל היגיון וזאת ממספר טעמים מצטברים: הנאשם לא סיפק כל הסבר או הקשר לטענתו כי המתלוננת בדקה את חולצתו; גם טענתו כי המתלוננת תפסה את חולצתו, במעין חניקה, נעדרת כל הקשר ולא ניתן לה כל הסבר. הנאשם אף לא תיאר בעדותו הראשית כל ויכוח שקדם לכך שיכול היה להסביר את האירועים, ורק בחקירתו הנגדית הודה כי אכן היה ויכוח ביניהם; גם טענתו של הנאשם כי המתלוננת קרעה את חולצתו, אינה עומדת בקנה אחד עם הדגמתו את אופן תפיסת החולצה. הנאשם הדגים מעין תפיסה בדרך של חניקה, כאשר הוא אינו עושה דבר במהלך התפיסה ונותר לשבת במקומו. אם אכן, תפסה המתלוננת את החולצה כטענתו, אין זה סביר שהחולצה נקרעה. סביר יותר שהחולצה נקרעה, כפי שתיארה המתלוננת, בזמן שהיא התחננה שיניח לה והוא עצמו, לא קפא על שמריו; הנאשם הודה, כי הפיל את המתלוננת על המיטה וטען, כי כל האירוע אירע כאשר עמד להשכיב את הבת לישון, והיא כבר שכבה במיטה. אולם, במהלך חקירתו הנגדית כאשר הבין, כי לא ייתכן שהמתלוננת נפלה על המיטה בעוד הבת שוכבת עליה, שינה מגרסתו וטען כי הבת עמדה והיתה ערה; גם אין בגרסתו של הנאשם כל הסבר להתנהגותה של המתלוננת לאחר האירוע, לרבות החלטתה



שלא ללכת לבית חברתה עמה תיאמה קודם לכן; לא זו אף זו - הנאשם גם לא סיפק כל הסבר לשאלתו של הקטין את אמו "מה קרה?", אם אמנם נכונה טענתו של הנאשם כי המתלוננת לא בכתה ולא אירע דבר; תמיהה דומה עולה באשר לטעם שבשלו ניגש הקטין לתקוף אותו, אם לא אירע דבר, והמתלוננת כלל לא מסרה שהנאשם תקף אותה; כך גם גרסתו של הנאשם, כי י אמנם דרש ממנו לצאת מהבית, איננה סבירה, אם המתלוננת לא סיפרה לבניה אודות אלימות מצדו של הנאשם; גם טענתו כי לא היה כל דבר חריג בכך שהמתלוננת הזמינה משטרה, אינה סבירה; הנאשם הודה לקראת סוף חקירתו הנגדית, כי המתלוננת אכן תיאמה עם מאן דהוא לצאת מהבית. גם הוסיף, כי המתלוננת בקשה ממנו כי ישגיח על הבת, משום שהיה עליה לצאת. בכך יש כדי לספק הסבר בדבר המניע שלו לנהוג כלפיה באלימות; הנאשם מסר במשטרה, כי לא נעל את דלת החדר, שהיתה פתוחה, אולם בעדותו מסר לראשונה שכלל לא היה מפתח בדלת; חוסר היגיון נוסף נמצא בטענתו של הנאשם, כי המתלוננת החליפה את כל המנעולים לאחר האירוע. אם לא היתה כל אלימות מצדו, ואלמלא נעל הוא בעצמו את דלת חדרה של המתלוננת, מה טעם היה לה להחליף את כל המנעולים לאחר האירוע?

31. כאן המקום להתייחס לטענתו של הנאשם, כי המתלוננת העלילה עליו בשל יחסיו עם אישה אחרת או בשל חוסר שביעות רצונה מהתנהגותו. לא מצאתי כל הגיון בטענה בדבר עלילה נגד הנאשם. הנאשם והמתלוננת היו פרודים במשך למעלה משנה ונמסר כי אכן היתה לו אישה אחרת. אולם, גם אם היו אי הבנות כלשהן בקשר לאישה האחרת, אין בכך כדי לספק מניע לעלילה. הנאשם כבר לא התגורר בבית יחד עם המתלוננת באותו זמן. הנאשם והמתלוננת קיימו יחסים תקינים באותה העת סביב בתם המשותפת, והוא הגיע מפעם לפעם לבלות עם הבת. גם אין בטענה כדי לספק הסבר כלשהו מדוע דווקא באותו מועד התקשרה המתלוננת למשטרה. יתר על כן, וזה העיקר, גם לא מצאתי כל סיבה שהמתלוננת תספר לשני בניה, כי הנאשם היה אלים כלפיה, אלמלא אכן נקט באלימות.

32. כאשר אני בוחנת את גרסתה של המתלוננת, מזה, ואת גרסתו של הנאשם מזה, לא נותר בליבי כל ספק, כי יש להעדיף את גרסתה של המתלוננת, וזאת למרות הפערים שנמצאו גם בגרסתה שלה. מצאתי, כי המתלוננת מסרה גרסה הגיונית, קוהרנטית ומהימנה, שלפיה בעקבות שיחה שלה עם חברה, התעורר חשדו של הנאשם והוא לא רצה שתצא מהבית. כן דרש ממנה, כי תאפשר לו לחזור אליה, ומשלא נענתה לדרישותיו, תקף אותה, בכך שדחף אותה למיטה, סטר לה, הכה אותה במכות אגרוף והרים את רגליה לעבר ראשה. לאחר מכן גם תפס אותה וניסה למשכה מהחדר, בעוד היא נאחזת בשידה. לגרסה זו נמצאו חיזוקים של ממש בעדויות הבנים. בכל אחד מהפרטים שנמצא כי גרסת המתלוננת אינה עקבית, או שאיננה תואמת את גרסאות עדי התביעה, לא מצאתי מקום לייחס לנאשם מעשה פלילי. מכאן, כי אין בידי לקבוע, כי הנאשם חנק את המתלוננת ונעל את דלת החדר. לעומת זאת, גרסתו של הנאשם נמצאה בלתי סבירה ובלתי מהימנה בעליל, וגם בכך יש כדי לחזק את המסקנות שאליהן הגעתי.

33. לאור המסקנות שאליהן הגעתי ביחס לנעילת הדלת, גם אינני מוצאת מקום לדון בטענה, כי ספק אם הנעילה מקיימת את יסודות כליאת השווא. אולם אומר, כי גם סוגייה זו אינה נקייה מספקות, כאשר נעילת הדלת נעשתה אגב יכוח ועוד קודם להפעלת האלימות, ולא נהיר, כי אכן התקיים היסוד הנפשי הדרוש לביצוע עבירה זו.

סוף דבר

34. הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם תקף את המתלוננת ביום 13.3.15, בכך שדחף אותה למיטה, סטר לה, הכה אותה במכות אגרוף והרים את רגליה לעבר ראשה. לאחר מכן גם תפס אותה וניסה למשכה מהחדר, בעוד היא נאחזת בשידה.



35. מכאן, כי אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

36. לא הוכח מעבר לספק סביר, כי הנאשם כלא את המתלוננת בחדרה. מכאן, שאני מזכה את הנאשם מעבירה של כליאת שווא, לפי סעיף 377 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום ז' תשרי תשע"ו, 20/09/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעון לעונש ליום 13.10.15 שעה 11:30.

מובהרת לנאשם חובת ההתייצבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

יש לזמן מתורגמן לשפה האמהרית לדיון הבא.

**ניתנה והודעה היום ז' תשרי תשע"ו,
20/09/2015 במעמד הנוכחים.
אפרת פינק , שופטת**

קלדנית/יפה

הוקלדעלידיפהמדהלה